

พอร์เตอร์

วันที่หนึ่ง 20.23 น.

ความมืดหม่นกว้างอยู่รอบตัวเขา กลิ่นกินแสงสว่างจนหมดสิ้น เหลือไว้เพียง
ความว่างเปล่าสีดำ พอร์เตอร์รู้สึกเหมือนมีม่านหมอกปกคลุมในหัวขณะพยายาม
ร้อยเรียงคำพูดออกมาเป็นประโยค แต่แล้วความหวาดหวั่นกลับโถมทับมากขึ้น
และดึงร่างของเขาลงสู่กระแสน้ำขุ่นมัว

กลิ่นความชื้น

กลิ่นเชื้อรา

พอร์เตอร์อยากลืมนตา

เขาต้องลืมนตา

ทว่าเปลือกตากลับหนักอึ้ง

เขารู้สึกปวดหนุบ ๆ ที่ศีรษะ ชมับ และหลังใบหูขวา

“อย่าฝันดีกว่าน่า แซม ถ้าอ้วกออกมาละก็แยแน่”

เสียงนั้นดังแว่วมาจากที่ไกล ๆ แต่กลับคุ้นหู

พอร์เตอร์กำลังนอนราบ

แผ่นโลหะเย็นเฉียบรองอยู่ใต้ปลายนิ้วมือ

ทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าถูกฉีดยา ใครบางคนปักเข็มฉีดยาลงบนต้นคอเขา
ของเหลวเย็น ๆ ไหลเข้าใต้ผิวหนังแล้วแทรกซึมสู่กล้ามเนื้อ หลังจากนั้น...

พอร์เตอร์ฝืนลืมตาอย่างยากลำบาก ดวงตาแห่งผากจนแสบร้อน

เขายกมือขวาเตรียมจะขยี้ตา แต่มันถูกตริ้งไว้ด้วยโซ่
ลมหายใจติดขัดขณะพยายามลุกขึ้นหนึ่ง เลือดที่สูบฉีดอย่างรวดเร็วทำให้
เขาเวียนหัวจนเกือบจะล้มลงไปอีกรอบ

“ใจเย็น แซม คุณยังมีเพราะฤทธิ์ยาอยู่ รอสักพักก่อน”

ปลั๊กโคมไฟฮาโลเจนก็กะพริบวาบสาดแสงสว่างมาที่หน้าเขา พอร์เตอร์
หรีตาแต่ไม่ยอมเบือนหน้าหนี พร้อมกับจ้องเงาของชายผู้อยู่หลังหลอดไฟ

“บิซอปเหวอ” พอร์เตอร์แทบจำเสียงตัวเองไม่ได้ มันช่างแหบแห้งเหลือ
เกิน

“เป็นไงบ้าง แซม” งานนั้นขยับไปทางขวาก้าวหนึ่ง เขาคว่าถึงสี่เปลาบน
พื้นแล้วนั่งลงบนถ้ำ

“อย่าเอาไฟมาจ่อหน้าผม”

พอร์เตอร์กระตุกข้อมือและพบว่าปลายโซ่กุ่มแจ่มือล่ำมติดกับท่อขนาด
ใหญ่ น่าจะเป็นท่อประปาหรือท่อแก๊ส “อะไรเนี่ย”

บิซอปเอื้อมปรับหลอดไฟบนขาตั้งให้เบี่ยงไปทางซ้ายเล็กน้อย แสงจ้าสาด
ลงบนผนังคอนกรีตด้านในเผยให้เห็นเครื่องทำน้ำร้อน เครื่องซักผ้า และ
เครื่องอบผ้าเก่า ๆ

“ดีขึ้นไหม”

พอร์เตอร์กระตุกโซ่อีกครั้ง

บิซอปยิ้มพลางยกไหล่

ครั้งสุดท้ายที่พอร์เตอร์เห็นอีกฝ่าย ผมของบิซอปเป็นสีน้ำตาลเข้มและ
ตัดสั้นเกรียน แต่ตอนนี้มันยาวขึ้น สีอ่อนกว่าเดิม และค่อนข้างไม่เป็นทรง
หมวดเคราเขียวครีมนเหมือนไม่ได้โกนมาสัปดาห์ ทั้งยังสวมเพียงเสื้อชุดสีเทา
เข้มกับกางเกงยีนส์ ต่างจากเมื่อตอนที่เขามักแต่งตัวเนี้ยบ

“คุณดูโง่ ๆ นะ” พอร์เตอร์พูด

“ช่วงนี้เหนื่อยหน่อย”

ทว่าดวงตาคู่นั้นยังคงเย็นชาไม่เปลี่ยนแปลง

ไม่เคยเปลี่ยนไปเลย

บิชอบหยิบช้อนคันเล็กออกจากกระเป๋าทรงเก๋ด้านหลัง มันเป็นช้อน
สำหรับกินกรุปฟรุตซึ่งตรงขอบมีรอยหยักเหมือนฟันเลื่อย เขาหมุนช้อนเล่น
ขอบฟันเลื่อยสะท้อนแสงไฟเป็นประกาย

พอร์เตอร์ไม่ได้สนใจช้อน กลับหลุบตามองพลงเคาะนิ้วบนพื้นผิวโลหะ
ที่นั่งทับอยู่ “น้ำมันเตียงเคลื่อนย้ายผู้ป่วยแบบเดียวกับที่คุณเคยล่อมเอเมอร์ไว้
ใช้หรือเปล่า”

“ไม่ใช่ก็ใกล้เคียง”

“เปลี่ยนเป็นเตียงผ้าใบไม่ได้หรอก”

“มันหนักง่าย”

พอร์เตอร์เห็นรอยสีแดงเบื่อนเป็นแอ่งอยู่ใต้เตียง มันคือคราบเลือดที่ฝัง
แน่นบนพื้นคอนกรีตโลโครก แต่เขาไม่คิดจะถาม และไม่ยากถามด้วยว่า
ของเหลวเหนียวเหนอะตรงด้านข้างเตียงที่ปลายนิ้วเขาสัมผัสโดนคืออะไร ผง
ทางซ้ายมีชั้นวางของสองสามชั้นซึ่งเต็มไปด้วยอุปกรณ์วาดภาพ ทั้งกระป๋องสี
พู่กัน และผืนผ้าใบ เพดานทำจากแผ่นไม้ แต่ละแผ่นตีห่างกันประมาณสี่สิบ
เซนติเมตรจึงมองเห็นสายไฟ ท่อประปา และท่อลมระบายอากาศ

“ที่นี่เป็นห้องใต้ดินในบ้าน” พอร์เตอร์พูด “บ้านหลังนี้ไม่ใหญ่มาก
แต่ค่อนข้างเก่า ท่อด้านบนน่าจะเคลือบแร่ใยหิน ถ้าแผลอเคี้ยวเข้าไปละก็
รับรองว่าเป็นมะเร็งแน่ ผมเดาว่านี่เป็นบ้านร้าง เพราะปลั๊กสามตาที่ใช้เสียบ
ไฟดวงนี้ลากสายขึ้นไปชั้นบน คงเชื่อมอยู่กับ...แบตเตอรี่อะไรสักอย่าง
แต่ไม่ใช่เครื่องปั่นไฟเพราะไม่มีเสียง คุณไม่เสียบปลั๊กไฟในนี้ทั้งที่มีเต้ารับอยู่
บนผนังตั้งหลายจุด แปลว่าห้องนี้ไม่มีไฟฟ้า แถมอากาศหนาวเป็นบ้า แสดง
ว่าไม่ได้เปิดเครื่องทำความร้อน ถ้ามีคนอยู่คงไม่ปล่อยให้บ้านไว้แบบนี้หรือ
น้ำในท่อประปาได้กลายเป็นน้ำแข็งพอดี”

บิชอบยิ้มพอใจ

พอร์เตอร์พูดต่อ “ดูจากความกว้างของผนังแต่ละด้านบ้านหลังนี้น่าจะ
แคบพอสมควร อาจเป็นบ้านชั้นเดียวแบบหน้าแคบ แน่หนอนว่าคุณไม่เลือกอยู่

ในย่านทันสมัยที่มีร้านสตาร์บัคส์ อินเทอร์เน็ต หรือเพื่อนบ้านที่พร้อมโทรแจ้ง
ตำรวจทุกเมื่อเวลาเห็นอะไรไม่ชอบมาพากล คุณน่าจะอยู่แถบเวสต์ไซด์มากกว่า
แถว ๆ ถนนวูดสตรีต ย่านนั้นมีบ้านร้างเยอะ”

เขาใช้มือข้างที่เป็นอิสระเอื้อมแตะช่องอาวุธใต้เสื้อโค้ต แต่พบเพียงความ
ว่างเปล่า มือถือก็หายไปเช่นกัน

“ไม่ทิ้งนิสัยตำรวจจริง ๆ”

จากอพาร์ทเมนต์ของพอร์เตอร์บนถนนวอแบชเวนิวมาถึงถนนวูดสตรีต
ใช้เวลาขับรถประมาณสิบห้านาทีถ้าการจราจรไม่ติดขัด จำได้ว่าตอนโดน
เข็มฉีดยาปักคอเขาอยู่ห่างจากอพาร์ทเมนต์ราวหนึ่งช่วงตึก แม้ทั้งหมดนี้จะ
เป็นเพียงการคาดเดา แต่เขาแค่อยากชวนบิชอปคุยเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ
อีกฝ่ายจากข้อค้นหานี้

อาการปวดหนุบ ๆ ที่ศีรษะเริ่มลามมายังตาข้างขวา

“จะไม่ลองกล่อมให้ผมมอมตัวหน่อยเหรอ ทำนองว่าถ้าผมรับสารภาพ
คุณจะช่วยต่อรองไม้ให้ผมโดนโทษประหาร”

“ไม่ดีกว่า”

คราวนี้บิชอปยิ้มกว้าง “อยากดูอะไรไหม”

พอร์เตอร์อยากตอบว่าไม่ แต่รู้ดีว่าต่อให้ตอบอะไรเหมือนก็วางแผนไว้
หมดแล้ว บิชอปคงไม่เลิกพาตัวเจ้าหน้าที่ของกรมตำรวจซีกาโกมาโดยไม่เหตุผล

เขารู้สึกได้ว่าพวกกุญแจยังอยู่ในกระเป๋าหน้าข้างขวา บิชอปไม่ได้เอามัน
ออกไปด้วยตอนยึดปืนกับมือถือ พอร์เตอร์มีลูกกุญแจมืออยู่ในพวงกุญแจนั้น
กุญแจมือส่วนใหญ่ใช้ลูกกุญแจแบบเดียวกันไซ้ได้ สมัยเป็นตำรวจมือใหม่มีคน
บอกเขาว่าเป็นแบบนี้เพราะคนจับกุมกับคนปลดกุญแจมือมักไม่ใช้คนเดียวกัน
แถมระหว่างคุมตัวผู้ต้องสงสัยจะโดนย้ายไปอยู่ในความดูแลของเจ้าหน้าที่
ไม่ชำนาญอย่างต่ำสองสามรอบ ดังนั้นพอร์เตอร์จึงถูกสอนว่าตอนค้นตัว
ผู้ต้องสงสัยต้องยึดกุญแจไว้ทุกดอก เพราะอาชญากรที่ประสบความสำเร็จไซ้จน
มักพกลูกกุญแจมือติดตัวเสมอ เพื่อจะมีตำรวจมือใหม่สักคนล้มตรวจยึด
เขาต้องหาทางเอามันออกมาจากกระเป๋ากางเกงให้ได้ จากนั้นปลดปล่อยตัวเอง
เป็นอิสระ แล้วซัดบิชอปให้หมอบก่อนที่อีกฝ่ายจะเข้ามาใกล้กว่านี้

ดูเหมือนบิชอบจะไม่มีอาวุธอื่นนอกจากข้อศอกนั้น

“มองตรงมาทางนี้ แซม” เขาลัง

พอร์เตอร์จึงหันกลับไปมอง

บิชอบลุกเดินไปที่โต๊ะตัวเล็กข้างเครื่องซักผ้า คุรุหนึ่งก็เดินกลับมาพร้อมกล่องไม้ใบเล็ก ปืนกล้อคของพอร์เตอร์วางอยู่บนฝากล่อง บิชอบหยิบปืนวางลงบนพื้นข้างตัว ปลดสลักกล่องแล้วเปิดฝา

ภายในกล่องกรุกำมะหยี่สีแดงบรรจุลูกตาหกดวงกำลังจ้องมองมาที่พอร์เตอร์

เหยื่อรายก่อน ๆ ของบิชอบ

พอร์เตอร์ก็มองปืน

“มองมาข้างหน้า” บิชอบสั่งอีกครั้งแล้วหัวเราะในลำคอ

ซักทำไม่ได้ ก่อนหน้าบิชอบจัดการเหยื่อด้วยรูปแบบเดิมเสมอ เริ่มจากตัดหู คิ้ว ลูกตา ตัดลิ้น แล้วนำอวัยวะเหล่านั้นใส่กล่องสี่เหลี่ยมผูกเชือกสี่ด้ายส่งไปให้ครอบครัวเหยื่อ เขาไม่เคยเก็บอวัยวะของเหยื่อไว้กับตัว เพราะเชื่อว่าสิ่งที่ตัวเองทำคือการลงโทษครอบครัวเหยื่อซึ่งก่ออาชญากรรมบางอย่างไว้ บิชอบทำตัวเป็นศาลเตี้ยผดุงความยุติธรรมแบบวิปริต และพอร์เตอร์มั่นใจว่าเขาไม่เคยเก็บอวัยวะของเหยื่อไว้แน่นอน

“เริ่มกันเลยดีกว่า” บิชอบลูบฝากล่องอย่างทะนุถนอมแล้ววางมันลงข้างปืน จากนั้นยกข้อศอกส่องกับแสงไฟ

พอร์เตอร์ก็ล็งลงจากเตียง ก่อนจะร้องลั่นเมื่อถูกเงาที่ล้ำมไว้กับท่อกระซอกข้อศอกอย่างแรง เขาพยายามข่มความเจ็บขณะยึดมือซ้ายลงในกระเป๋ากางเกงข้างขวาเพื่อหุบพวงกุญแจ พร้อมกับถีบเตียงไปทางบิชอบ แต่อีกฝ่ายเอี้ยวตัวหลบทันแล้วถีบขามาโดนหน้าแข่งพอร์เตอร์ พานให้พวงกุญแจหลุดจากมือเขา พอร์เตอร์เสียหลักล้มคว่ำ ส่งผลให้ข้อศอกขวาซึ่งล่ามกุญแจมือไว้โดนกระซอกเต็มเหนี่ยวจนข้อไหลหลุด

สติเริ่มเลือนราง ทว่าพอร์เตอร์พยายามบังคับตัวเองให้มีสติ จนกระทั่งเห็นข้อศอกนั้นยื่นมาที่ตาซ้าย ขอบฟันเลื่อยเจาะลงบนหนังตาล่างของเขา ขณะที่บิชอบกดข้อศอกลงในเข้าตา จากนั้น...

“สวยไหม”

พอร์เตอร์สะดุ้งเฮือกโดยมีเข็มขัดนิรภัยรั้งตัวไว้ เขาสูดหายใจลึกแล้ว
สะบัดศีรษะไปมา ก่อนเหลือบเห็นแขนงอยู่บนเบาะคนขับ

“คุณพูดถึงใคร”

แนชยิ้ม “สาวในฝันของคุณนะสิ เห็นตรงลั่นเชียว”

ลูกตาหกดวง

พอร์เตอร์ยังมีนาง แต่รู้ตัวแล้วว่านั่งอยู่ในรถเซฟโรเลต โนวาปี 1972
ของแนช คู่หูเขาเพิ่งถอยรถคันนี้มาเมื่อสองเดือนก่อน เนื่องจากรถสปอร์ต
เฟียสต้าสุดรักสุดหวงเครื่องยนต์สะอาดและดับสนิทอยู่บนถนนสายสองร้อยเก้าสิบ
ตอนตีสาม คิ่้นนั้นแนชต้องโทรให้เจ้าหน้าที่คนอื่นไปรับเพราะติดต่อพอร์เตอร์
ไม่ได้

พอร์เตอร์หันมองนอกหน้าต่าง กระจกขุ่นมัวจากฝุ่นและเกล็ดน้ำแข็ง
“เราอยู่ที่ไหน”

“ถนนเฮย์ส กำลังจะไปสวนสาธารณะ” แนชตอบพร้อมกับเปิดไฟเลี้ยว
“คุณนั่งเฉย ๆ เถอะ”

พอร์เตอร์ส่ายศีรษะ “ผมไม่เป็นไร”

แนชเลี้ยวซ้ายเข้าสู่สวนสาธารณะแจ๊คสันพาร์ก แล้วขับไปตามทางที่เพิ่ง
โกยหิมะออกหมด ๆ แสงไฟไซเรนจากรถตำรวจลาดตระเวนแนวต้นไม้ดำทมะมัน
ที่อยู่รอบ ๆ

“สี่เดือนแล้วนะ แซม ถ้าคุณยังมีปัญหาเรื่องการนอนก็ควรปรึกษาใคร
สักคน ไม่ต้องเป็นผมหรือแคลร์ก็ได้”

“ผมไม่เป็นไร” พอร์เตอร์บอกอีกครั้ง

แนชขับผ่านสนามเบสบอลซึ่งถูกทิ้งร้างในฤดูหนาว ฝ่าแนวต้นไม้ไร้ใบ
เข้าไปยังด้านในของสวน เบื้องหน้าสว่างจ้าด้วยแสงไฟจากรถหกคัน แบ่งเป็น
รถตำรวจสี่คัน รถพยาบาลหนึ่งคัน และรถดับเพลิงหนึ่งคัน โคมไฟฮาโลเจน
หลายดวงตั้งเรียงรอบทะเลสาบ เครื่องทำความร้อนแบบใช้แก๊สวางกระจายอยู่
ทั่วบริเวณที่รายล้อมด้วยเทปกั้นสีเหลือง

เมื่อขับเข้าไปจอดหลังรถดับเพลิงเรียบบร้อยแนชท์ดับเครื่อง รถส่งเสียง
ครีตคราดสองครั้งเหมือนท่อไอเสียจะระเบิดพร้อมพ่นประกายไฟออกมาก่อน
เงียบสนิท ทันทีที่ลงจากรถก็ปะทะกับอากาศหนาวเยือก เจ้าหน้าที่หลายคน
ต่างหันมามองพวกเขา

“ที่จริงเอารถผมมาก็ได้” พอร์เตอร์บอกขณะย่างลงบนหิมะที่เพิ่งตกใหม่
เขาเป็นเจ้าของรถดอดจ์ ชาร์จเจอร์ปี 2011

เพื่อนร่วมงานมักเรียกรถของเขาว่ารถวิฤตวิยกลางคน พอร์เตอร์ได้
รถคันนี้มาแทนโตโยต้า คัมรีคันเก่าเมื่อสองปีก่อนในวันเกิดอายุครบห้าสิบปี
เฮเทอร์ภรรยาผู้ล่วงลับซื้อให้เป็นของขวัญหลังจากรถโตโยต้าถูกทำลายและ
ทิ้งซากไว้แถวทางใต้ของเมือง ในยานที่ไม่ค่อยเป็นมิตรกับตำรวจสักเท่าไร
เขายอมรับว่ารถคันใหม่ทำให้รู้สึกเป็นหนุ่มอีกครั้ง

เฮเทอร์อบเคঁกวันเกิดให้และซ่อนกุญแจรถไว้ข้างใน พอร์เตอร์เกือบกัด
โดนมันเข้าแล้ว คงพินป็นแน่

เธอเอาผ้าผูกตาเขาแล้วเดินจูงลงบันไดมายังหน้าพาร์ตเมนต์ ก่อนจะ
ร้องเพลงสุขสันต์วันเกิดด้วยเสียงเพี้ยน ๆ

ดังนั้นทุกครั้งที่ก้าวขึ้นรถพอร์เตอร์จะนึกถึงภรรยา แต่พักหลังนี้เหลือ
ข้าวของไม่กี่ชิ้นที่เห็นแล้วทำให้นึกถึงเธอ พร้อมกับที่ใบหน้าอันคุ้นเคยนั้น
ค่อย ๆ เลือนรางในความทรงจำ

“รถคุณนั่นแหละตัวปัญหา เรานั่งรถคุณไปไหนมาไหนตลอดจนคอนนี่
ของผมแทบจะเน่าคาบ้าน นี่ถ้าผมมีโอกาสเอาคอนนี่ออกมาขับบ่อย ๆ ก็คงนึก
ได้ว่าต้องซ่อมมันเสียหน่อย แล้ววันหนึ่งผมอาจจะลงมือซ่อมมันจริง ๆ ก็ได้”

“คอนนี่งั้นเหรอ”

“รถก็ต้องมีชื่อเหมือนกัน”

“จะมีไปทำบ้าอะไร อีกอย่างคุณซ่อมรถไม่เป็นด้วย ผมว่าตั้งแต่คุณเอา
ไอ้รถไทม์ม ๗ คันนี้กลับบ้านแล้วหยิบเครื่องมือตั้งทำอะไรซ่อม คุณคงรู้ตัว
อยู่แล้วว่าไม่มีทางซ่อมมันเสร็จภายในสี่สิบสามนาทีกี่เหมือนในซีรีส์เรียลลิตี้
ไอเวอ์ฮอลิน” พอร์เตอร์พูด

“ซีรีส์นั้นโอเวอร์จะตาย ทำทำไมไม่บอกมาเลยว่าจริง ๆ ต้องใช้เวลาช้อนานแค่ไหน”

“ยังดีนะที่คุณไม่ได้ติดช่องเอชจีทีวี ไม่งั้นคงนั่งฝันหวานถึงการแปลงโฉมบ้านทั้งหลังด้วยตัวเอง”

“ก็จริง แต่รายการช่องนั้นตกแต่งบ้านเสร็จภายในยี่สิบสองนาทียังนะ แถมเอาไปขายได้กำไรตั้งเยอะ” แนชว่า “แค่แปลงโฉมบ้านสักหลังสองหลัง ผมคงมีเงินจ้างใครสักคนมาซ่อมรถแล้วละ อ้าว แคลร์มาถึงแล้วนี่”

พอร์เตอร์กับแนชลอดเทปกั้นและเดินไปที่ริมทะเลสาบ แคลร์ยืนอยู่ข้างเครื่องทำความร้อนขณะคุยโทรศัพท์ เมื่อเห็นพวกเขาเธอก็พยักพืดไปทางริมน้ำ ก่อนจะยกมือป้องมือถือพลางบอก “เราคิดว่าเธอคือเอลลา เรย์โนลด์ส” จากนั้นหันไปพูดสายต่อ

พอร์เตอร์ใจหล่นวูบ

เอลลา เรย์โนลด์ส เด็กสาวอายุสิบห้าที่หายตัวไปหลังเลิกเรียนแถวจัตุรัสโลแกนเมื่อสามสัปดาห์ก่อน ครั้งสุดท้ายที่มีคนพบเห็นเธอกำลังลกรถประจำทางห่างจากบ้านสองช่วงตึก เมื่อพ่อแม่รู้ว่าลูกหายไปก็แจ้งความทันที ระบบแจ้งเตือนเด็กหายเริ่มทำงานภายในหนึ่งชั่วโมงหลังเอลลาหายตัวไป แต่ไม่ช่วยอะไรสักเท่าไรเพราะตำรวจไม่ได้รับเบาะแสที่เป็นประโยชน์เลยแม้แต่อย่างเดียว

แนชเดินไปที่ริมน้ำโดยมีพอร์เตอร์ตามมาติด ๆ

น้ำในทะเลสาบกลายเป็นน้ำแข็งหมดแล้ว

เขาเห็นกรวยสี่เหลี่ยมสี่อันวางบนพื้นน้ำแข็งซึ่งอยู่ห่างจากฝั่งและล้อมด้วยเทปกั้นสีเหลืองเป็นรูปสี่เหลี่ยม หิมะรอบบริเวณถูกกวาดทิ้งเกลี้ยง

พอร์เตอร์ก้าวไปบนพื้นน้ำแข็งอย่างระมัดระวัง พลางเงี่ยหูฟังเผื่อจะได้ยินเสียงน้ำแข็งแตกได้ทำ แม่มีรอยรองเท้าบูตเป็นสิบเขาก็งยังไม่วางใจอยู่ดี

เมื่อเดินเข้าไปใกล้ก็เห็นร่างของเด็กสาวคนนั้น พื้นน้ำแข็งใสดูกระจ่าง

ดวงตาว่างเปล่าของเธอจ้องมองขึ้นมาผ่านแผ่นน้ำแข็ง

ผิวซีดเผือดเป็นสีฟ้าอ่อนจาง ยกเว้นรอบดวงตาที่เป็นสีม่วงคล้ำ ริมฝีปาก
เผยอเล็กน้อยเหมือนจะพูดบางอย่าง แต่ถ้อยคำนั้นไม่มีโอกาสหลุดออกมาจาก
ปากอีกแล้ว

พอร์เตอร์คุกเข่าลงเพื่อมองใกล้ ๆ

เธอสวมเสื้อโค้ตสีสีแดง กางเกงยีนส์สีดำ หมวกไหมพรมสีขาวเข้าคู่กับ
ถุงมือ และใส่รองเท้าผ้าใบสีชมพู มือสองข้างวางแนบลำตัว ขาบิดงออยู่ใต้ร่าง
และจมหายไปในน้ำดำมืด ปกติศพจะต้องขึ้นอืดแล้ว แต่เพราะอากาศหนาว
ร่างของเธอจึงยังอยู่ในสภาพดี ถึงอย่างนั้นพอร์เตอร์ยอมเห็นศพบวมอืด
ดีกว่า เพราะการที่ร่างดูไม่เหมือนมนุษย์ให้ความรู้สึกสะท้อนใจน้อยกว่า

เอลลาเป็นลูกสาวของใครสักคน เวลานี้เธอช่างดูประหลาดและโดดเดี่ยว
ราวกับนอนอยู่ที่ใต้แผ่นกระจก

แนชเพ่งมองแนวต้นไม้ริมทะเลสาบฝั่งตรงข้าม “เมื่อปี 1893 มีการ
จัดงานนิทรรศการโลกที่นี่ ตรงโน้นจัดเป็นสวนญี่ปุ่น กินพื้นที่ตลอดแนวต้นไม้
นั้นเลย ตอนเด็กพ่อเคยพาผมมาดู เขาเล่าว่ามันถูกทำลายตอนสงครามโลก
ครั้งที่สอง ผมเพิ่งอ่านเจอว่าสวนนั้นได้รับขบปรับปรุงในช่วงฤดูใบไม้ผลินี้ เห็น
สัญลักษณ์บนต้นไม้ใหม่ ต้นที่มีเครื่องหมายจะถูกตัดทิ้ง”

พอร์เตอร์มองตามคูหา เก้าอี้ที่อยู่ตรงกลางแบ่งทะเลสาบเป็นฝั่งตะวันออก
กับฝั่งตะวันตก ต้นไม้หลายต้นบนเกาะผูกด้วยริบบิ้นสีชมพู ม้านั่งสองตัวมี
น้ำแข็งเกาะบาง ๆ “คุณว่าน้ำกลายเป็นน้ำแข็งตั้งแต่เมื่อไหร่”

แนชครุ่นคิดครู่หนึ่ง “ปลายเดือนธันวาคมก็ต้นเดือนมกรา ทำไม่เธอ”
“ถ้าศพนี่คือเอลลา เรย์โนลด์ส์จริง ทำไมเธอถึงมาอยู่ใต้น้ำแข็งได้ทั้งที่
เพิ่งหายตัวไปเมื่อสามสัปดาห์ก่อน ตอนนั้นทะเลสาบน่าจะกลายเป็นน้ำแข็งหมด
แล้ว”

แนชเปิดรูปถ่ายของเอลลาในมือถือแล้วยื่นให้พอร์เตอร์ดู “หน้าคล้ายกัน
มาก ไม่แน่ว่าคนที่ตกลงไปตั้งแต่ห้ายังไม่กลายเป็นน้ำแข็งอาจจะเป็นเด็กคนอื่น
ก็ได้”

“ผมว่าหน้าเหมือนกันเปียบเลยล่ะ ไม่ใช่แค่คล้าย”

แคลร์เดินมายืนข้างพวกเขาพร้อมกับเปาลมหายใจลงบนฝ่ามือแล้ววิ่งไปมาเพื่อสร้างความอบอุ่น “ฉันเพิ่งคุยกับไซฟี โรดริเกซจากแผนกบุคคลสูญหาย เธอมั่นใจมากกว่านี่คือเอลลา เรย์โนลด์ส แต่เสื้อผ้าไม่ตรงกัน เพราะตอนอยู่บนรถประจำทางเอลลาสวมเสื้อโค้ตสีดำ ไม่ใช่สีแดง ไซฟีโทรคุยกับแม่เอลลาแล้วฝ่ายนั้นบอกว่าลูกสาวไม่มีเสื้อโค้ตสีแดง รวมถึงหมวกไหมพรมหรือถุงมือสีขาว”

“สรุปว่าอาจเป็นคนละคน ไม่ก็มีคนจับเธอเปลี่ยนชุด” พอร์เตอร์เดา “เธออยู่ห่างจากจุดที่เอลลาหายตัวไปไม่ต่ำกว่ายี่สิบสี่กิโลนะ”

แคลร์ก็ตรึมฝีปากกลาง “แพทย์นิติเวชน่าจะช่วยยืนยันตัวตนได้”

“ใครเป็นคนพบศพ”

แคลร์ชี้ไปยังรถสายตรวจซึ่งจอดอยู่ข้างบริเวณที่ปิดล้อมไว้ “เด็กผู้ชายอายุสิบสองกับพ่อของแก” เธอเหลือบมองบันทึกในมือถือ “คนลูกชื่อสก็อตต์ วัตต์ส คนพ่อชื่อไบรอัน สองพ่อลูกออกมาดูว่าน้ำในทะเลสาบแข็งพอที่จะเล่นสเก็ตได้หรือยัง ไบรอันกับลูกพยายามดูให้แน่ใจว่าใช้ศพคนหรือเปล่า พอมั่นใจว่าไซฟีรีบโทรแจ้งตำรวจ เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นเมื่อประมาณหนึ่งชั่วโมงก่อนไบรอันโทรมาตอนหนึ่งทุ่มยี่สิบเก้านาที ฉันบอกให้พวกเขา รออยู่ในรถสายตรวจเผื่อคุณอยากสอบถามคำเพิ่มเติม”

พอร์เตอร์ใช้นิ้วชี้ลากผ่านพื้นน้ำแข็งแล้วกวาดตามองริมฝั่ง เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานสองคนที่ยืนอยู่ทางซ้ายกำลังจ้องมองพวกเขา

“คุณสองคนนะ ใครเป็นคนตรวจสอบที่เกิดเหตุ” พอร์เตอร์ถาม

เจ้าหน้าที่ที่ดูเด็กกว่ายกมือ “ฉันค่ะ” เธอน่าจะอายุประมาณสามสิบ ผมสีบลอนด์ตัดสั้น สวมแว่นตาและเสื้อโค้ตสีชมพู

คู่หูของเธอเริ่มอยู่ไม่สุข ดูแล้วเขาน่าจะแก่กว่าเธอราวห้าปี “ผมคอยคุณเธออีกที มีอะไรหรือเปล่าครับ”

“เนซ ส่งไอ้นั้นมาให้หน่อย” พอร์เตอร์ชี้ที่แปรงขนแข็งสีขาวย่นกล่องอุปกรณ์ของเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐาน

พอร์เตอร์ทำท่าเรียกให้เจ้าหน้าที่สองคนนั้นเดินมาหา “ไม่ต้องกลัว ผมไม่กัดหรือรอกำถ้าไม่จำเป็น”

เมื่อเดือนพฤศจิกายนพอร์เตอร์ก็กลับมาปฏิบัติหน้าที่ก่อนกำหนด หลังโดนบังคับให้ลาหยุดเพราะภรรยาถูกยิงเสียชีวิตจากเหตุปล้นร้านสะดวกซื้อ เขาอยากทำงาน มันช่วยให้ลืมเรื่องที่เกิดขึ้นได้

ช่วงที่รู้สึกแย่ที่สุดคือตอนช่วงตัวเองอยู่ในห้องหลังเฮเทอร์จากไป ทุกสิ่งรอบตัวล้วนทำให้นึกถึงเธอ

รูปถ่ายของเธอทุกรูปราวกับจ้องมองเขาอยู่ตลอดเวลา กลิ่นอันคุ้นเคยยังลอยอวลในอากาศ สัปดาห์แรกพอร์เตอร์ต้องเอาเสื้อผ้าของเฮเทอร์มาวางบนเตียงไม้นั้นนอนไม่หลับ ในหัวคิดแต่จะแก้แค้นคนที่ฆ่าเธอ และเขาไม่ยอมหมกมุ่นกับความคิดนั้นนานเกินไป

สุดท้ายคนที่ทำให้พอร์เตอร์ต้องออกจากห้องพักก็คือไฟร์มังกี

แล้วก็ไฟร์มังกีอีกเช่นกันที่แก้แค้นแทนเขา ทั้งยังเป็นสาเหตุให้คนรอบตัวมีท่าทีแปลก ๆ เวลาเจอเขา รวมถึงเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานสองคนนี้ พวกเขาไม่ติดกับหวาดกลัว เรียกว่าห้วน ๆ เพราะพอร์เตอร์คือคนที่น่าพาไฟร์มังกีเข้ามาในกระบวนการสืบสวน ตอนนั้นอีกฝ่ายปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานอย่างแนบเนียน ไหนจะเรื่องที่ว่าพอร์เตอร์ถูกไฟร์มังกีแทงขณะอยู่ในบ้านตัวเอง ที่สำคัญเขาอุตส่าห์มีโอกาสจับฆาตกรต่อเนื่องรายนี้ได้แล้วแท้ ๆ แต่ดันปล่อยให้หลุดมือไป

แม้เหตุการณ์จะผ่านมาสี่เดือนแล้ว แต่ทุกคนก็ยังพูดถึงเรื่องนี้ไม่หยุด แค่ไม่พูดให้เขาได้ยินเท่านั้นเอง

เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานทั้งสองเดินมาหาเขา ก่อนเจ้าหน้าที่หญิงจะคุกเข่าลงข้าง ๆ

พอร์เตอร์ใช้แปรงขัดหิมะซึ่งอยู่ใกล้ฝั่งและบริเวณรอบ ๆ ที่ตรวจสอบแล้ว จากนั้นขยายรัศมีออกไปอีกประมาณหกสิบเซนติเมตรก่อนวางแปรงลง เขาลูบฝ่ามือบนพื้นน้ำแข็งจากตรงกลางไปถึงขอบ แล้วหยุดห่างจากกองหิมะราวสิบเซนติเมตร “เอาละ ลองจับดูสิ”

เจ้าหน้าที่หญิงคนนั้นถอดถุงมือและทำตามคำสั่งแม้จะไม่ค่อยมั่นใจนัก

เธอหยุดห่างจากมือเขาประมาณสามเซนติเมตร

“รู้สึกอะไรไหม” พอร์เตอร์ถาม

อีกฝ่ายพยักหน้า “มีร่องเล็ก ๆ อยู่ข้างใต้ ถึงจะตื่นมากแต่รู้สึกได้”

“ลองคลำไล่ไปตามร่อง ใช้ไอนี้ลากเส้นไว้ด้วย” พอร์เตอร์ยื่นปากกา
เมจิกให้

ผ่านไปครู่หนึ่งเธอก็วาดรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสรอบศพ โดยมีรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส
เล็ก ๆ กว้างประมาณสิบเซนติเมตรยื่นออกมาด้านข้างแต่ละด้าน

“น่าจะได้คำตอบแล้วนะ” พอร์เตอร์พูด

แนชชันวอดคิ้ว “ตกลงว่ามันคืออะไร”

พอร์เตอร์ลุกขึ้นยืนพร้อมกับช่วยพยุงเจ้าหน้าที่หญิงให้ลุกตาม “คุณชื่อ
อะไร”

“ลินด์ซี ฟอร์ดล์ค่ะ”

“คุณอธิบายได้ไหมว่ามันหมายถึงอะไร ลินด์ซี”

เธอนิ่งคิดพลางมองพอร์เตอร์สลับกับพื้นน้ำแข็ง ในที่สุดก็เข้าใจ
“ทะเลสาบกลายเป็นน้ำแข็งนานแล้ว แต่มีคนใช้เครื่องมือบางอย่างตัดน้ำแข็งให้
เป็นแผ่น ฉันเดาว่าน่าจะเป็นลิวอี้ไฟฟ้าไร้สาย จากนั้นนำร่างของเอลลาหย่อน
ลงไปใต้น้ำ เพราะถ้าเธอตกลงไปเองรอยแตกรอบ ๆ ต้องมีลักษณะคล้ายพื้นปลา
ไม่ใช่สี่เหลี่ยมจัตุรัสเรียบตรงแบบนี้ แต่มันไม่สมเหตุสมผลเลย...”

“ทำไมเธอ” แนชชาม

ลินด์ซีขมวดคิ้ว ก่อนหยิบส่วนไฟฟ้าไร้สายออกมาจากกล่องอุปกรณ์
ต่อหัวส่วนขนาดหนึ่งนิ้วแล้วเจาะรูสองรู รูแรกเจาะตรงด้านนอกบริเวณที่เธอ
ยืนอยู่ ส่วนรูที่สองเจาะใกล้กับศพ จากนั้นวัดความลึกของทั้งสองรูลงไปถึง
ผิวหนัง “ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมศพถึงอยู่ใต้แผ่นน้ำแข็ง”

“เดี๋ยวนะ ฉันตามไม่ทัน” แคลร์พูด

“เขาเติมน้ำกลับลงไป” พอร์เตอร์เฉลย

ลินด์ซีพยักหน้า “ใช่ แต่ทำไมต้องทำอย่างนั้นด้วย แค่ตัดน้ำแข็ง เอา
ศพหย่อนลงไป แล้วปล่อยให้แผ่นน้ำแข็งเกาะตามธรรมชาติก็ได้ น่าจะเร็วและง่าย
กว่าตั้งเยอะ สุดท้ายร่างของเธอก็จะหายไปเอง เผลอ ๆ หายไปตลอดกาล
ด้วยซ้ำ”

แคลร์ถอนหายใจ “ช่วยอธิบายให้คนที่ไม่ได้เชี่ยวชาญเรื่องรูปร่างแข็งแรงเข้าใจ
ง่าย ๆ หน่อยเถอะ”

พอร์เตอร์ชี้ที่ไม่บรรทัด ลินด์ชี้ส่งมันให้เขา “พื้นน้ำแข็งในทะเลสาบหน
อย่างน้อยสิบเซนติเมตร เส้นบอกระดับน้ำอยู่ตรงนี้” เขาชี้ขีดบนไม้บรรทัด “ถ้า
เราตัดน้ำแข็งแล้วยกออกก็จะเห็นขอบความหนาจากพื้นผิวด้านบนลงไปถึงผิวน้ำ
สมมุติว่าเอาศพของเด็กสาวคนนี้หย่อนลงไป พอศพจมแล้วอยากให้เห็นช่องที่เจาะ
ไว้หายใจ มีทางเดียวคือต้องรอให้น้ำรอบ ๆ ศพกลายเป็นน้ำแข็ง อย่างน้อย
แค่ชั้นบาง ๆ ก็ได้ จากนั้นเติมน้ำเพิ่มให้ระดับเท่ากับพื้นด้านบน”

“กว่าน้ำจะจับตัวเป็นน้ำแข็งอาจใช้เวลาอย่างต่ำสองชั่วโมง” ลินด์ชี้บอก
“หรือเร็วกว่านั้นนิดหน่อยถ้าอากาศหนาวเหมือนช่วงนี้”

พอร์เตอร์พยักหน้าเห็นด้วย “คนร้ายคอยเติมน้ำเรื่อย ๆ จนระดับน้ำแข็ง
เกิดใหม่สูงเท่าพื้นด้านบน เขามีความอดทนสูงใช้ได้เพราะเสียเวลาไม่ใช้เล่น”
พอร์เตอร์หันไปหาหัวหน้าแผนกพิสูจน์หลักฐาน “ผมต้องการตัวอย่างน้ำแข็ง ทั้ง
ส่วนที่ปกคลุมเหนือศพและรอบช่องที่คนร้ายเจาะไว้ เขาต้องคอยเฝ้าอยู่ตรงนี้
นานพอสมควร เป็นไปได้ว่าอาจมีอะไรสักอย่างหล่นลงไปใต้น้ำระหว่างที่มันกำลัง
จับตัวเป็นน้ำแข็ง”

เจ้าหน้าที่คนนั้นทำท่าเหมือนจะคัดค้าน แต่แล้วก็พยักหน้า เขารู้ว่า
พอร์เตอร์พูดถูก

พอร์เตอร์มองไปยังดงไม้หนาที่บ้นเกาะกลางทะเลสาบ “ผมไม่เข้าใจว่า
ทำไมคนร้ายไม่เอาศพไปทิ้งตรงโน้น แต่กลับลากมาไว้ตรงนี้ซึ่งเป็นทีโล่งแจ้ง
แถมต้องเสียเวลาตัดน้ำแข็ง เติมน้ำ รอจนมันเป็นน้ำแข็งอีกรอบ ถ้าเขาแบก
ศพข้ามสะพานไปที่บ้นเกาะ กว่าจะมีคนพบศพก็คงตอนเริ่มปรับปรุงพื้นที่ช่วง
ฤดูใบไม้ผลิ การเอาศพมาจัดฉากไว้ตรงนี้เสี่ยงโดนจับได้เกินไป จึงทำไมละ
เพื่อให้ดูเหมือนเธอตกลงไปในน้ำนานกว่าความเป็นจริงนั้นหรือ แต่เขาน่าจะรู้ว่า
ว่าเรื่องแบบนี้เราดูออกแน่นอน”

“ปกติกว่าศพจะลอยขึ้นมาต้องผ่านไปสองสามวัน” แนชพูด “แต่ดู
ศพนี่สิ สภาพสมบูรณ์มาก ผมยังงงไม่หายว่าทำไมเธอถึงลอยขึ้นมาทั้งที่ร่าง
ไม่วมอืด”

พอร์เตอร์ลูบนิ้วไปตามขอบรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสบนพื้นน้ำแข็ง แล้วชะงักที่รูปสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ช่องหนึ่งจากสองช่องซึ่งอยู่ด้านข้างของศพ ก่อนจะก้มลงไปพิจารณาศพจากด้านข้าง “ให้ตายสิ”

“มีอะไรเธอ” ลินด์ซีชะงักหน้าไปดู

พอร์เตอร์ลูบพื้นน้ำแข็งเหนือหัวไหล่ศพ พอเจอสิ่งที่กำลังมองหาเขาก็จับมือเธอไปทาบตรงจุดนั้น ลินด์ซีเบิกตาโตเมื่อปลายนิ้วแตะจุดกับหลุมขนาดเล็ก ครั้นยื่นมือไปคลำอีกด้านของศพก็เจอหลุมลักษณะเดียวกัน

“คนร้ายป้องกันไม่ให้ศพจมด้วยการเอาอะไรสักอย่างวางพาดช่องที่เจาะไว้ ดูจากหลุมเล็ก ๆ ทั้งสองด้านน่าจะเป็นแผ่นไม้ขนาดห้าคูณสิบเซนติเมตร จากนั้นใช้ด้ายหรือเชือกเส้นบางพันรอบศพมาบรรจบที่ไหล่ แล้วผูกยึดกับแผ่นไม้เพื่อให้ศพลอยระหว่างรอที่น้ำกลายเป็นน้ำแข็ง เสร็จแล้วตัดเชือกทิ้ง ถ้าคลำดูทั้งสองด้านจะเจอปมเชือกในน้ำแข็ง มันยังเหลือมากพอที่จะดึงรั้งไม่ให้ศพจม และถ้ามองถูกมุมคุณจะได้เห็นเชือกเส้นบางคาอยู่ใต้น้ำแข็งด้วย”

“เขาอยากให้มีคนเจอศพงั้นเหรอ” แคลร์ถาม

“เขาอยากให้คนพบศพตกใจ” พอร์เตอร์ตอบ “คนร้ายยอมเสียเวลาจัดฉากให้ดูเหมือนเด็กสาวคนนั้นถูกแช่แข็งอยู่ในน้ำตั้งแต่เมื่อหลายเดือนก่อน ทั้งที่เพิ่งเอาศพมาทิ้งได้ไม่กี่วัน หรือระยะเวลาอาจน้อยกว่านั้นด้วยซ้ำ เราต้องคิดให้ออกว่าเขาทำแบบนี้ทำไม”

“คนร้ายกำลังเล่นเกมกับเรา” ลินด์ซีพูด “เขาจงใจจัดฉากที่เกิดเหตุเพื่อสื่ออะไรบางอย่าง”

มนุษย์ล้วนรักตัวกลัวตายกันทั้งนั้น แต่พอร์เตอร์เริ่มรู้สึกว่าเขาอาจกำลังเผชิญหน้ากับฆาตกรที่ไม่มีสัญชาตญาณนี้อยู่ในตัวแม่แต่นิดเดียว

“เอาศพขึ้นมาเถอะ” พอร์เตอร์บอก

2

พอร์เตอร์

วันที่หนึ่ง 23.24 น.

“ให้ผมขึ้นไปด้วยไหม”

แนชถามเมื่อเคลื่อนรถเข้ามาจอดหน้าตึกออฟฟิศเมนต์ของคูฟู เขาต้องคอยแตะคันเร่งเป็นระยะเพื่อไม่ให้คอนนี่เครื่องดับ อากาศคืนนี้ซึกหนาวเหน็บขึ้นเรื่อย ๆ

พอร์เตอร์ส่ายศีรษะ “กลับบ้านไปพักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้เข้าค้อยากัน”

เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานใช้เลื่อยไฟฟ้าตัดน้ำแข็งรอบศพเป็นแผ่นสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ แล้วค่อย ๆ ทุบน้ำแข็งให้เหลือชิ้นเล็กลงจะได้ขนย้ายง่ายขึ้น จากนั้นเก็บมันลงถึงส่งให้ห้องแล็บตรวจสอบ ส่วนร่างถูกนำไปยังห้องเก็บศพรอยืนยันตัวตนอีกครั้ง

พอร์เตอร์โทรหาทอม ไอล์ลีย์แพทย์นิติเวช เขารับปากว่าจะรีบเข้าไปจัดการให้แต่เช้า และจะติดต่อกลับทันทีเมื่อยืนยันตัวตนเหยื่อเรียบร้อยแล้ว หลังพอร์เตอร์และแนชออกจากที่เกิดเหตุ ตำรวจสายตรวจยังคงสำรวจสวนสาธารณะต่อ แต่ไม่พบอะไร แคลร์รับอาสาตรวจสอบสภาพจากกล้องวงจรปิดเพียงตัวเดียวที่ติดตั้งอยู่ตรงทางเข้าสวน เธอไม่แน่ใจว่าความมองหาอะไร แถมพอร์เตอร์ไม่ได้เจาะจงแน่ชัด แคบอกให้สังเกตว่าช่วงสามสัปดาห์ที่ผ่านมามีอะไรผิดปกติหรือเปล่า โดยเฉพาะหลังเวลาปิดให้บริการ สวนปิดตอนหัวค่ำ ภายในสวนจะมีตสนิท ยกเว้นบริเวณพื้นที่ส่วนกลางซึ่งยังเปิดไฟไว้บ้าง ส่วนแถวทะเลสาบไม่ได้ติดตั้งไฟ ถ้ามีคนเดินเข้าออกหลังห้ามีดน่าจะสังเกตเห็นได้ทันที